

Arrest

nr. 101 146 van 18 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent gehuwd en heeft zeven kinderen.

U was woonachtig in Grozny.

U heeft bloedkanker met aantasting van het beenmerg. Dit werd na uw aankomst in België vastgesteld.

Uw problemen in de Russische Federatie begonnen op 08/03/2012. Die dag werd u opgebeld door uw buurvrouw Y., die tevens een ver familielid is van u. Zij vertelde u dat zij ziek was en vroeg u langs te komen. U bent van opleiding verpleegster.

Toen u bij haar toekwam bleek echter dat niet zij, maar haar zoon I. medische bijstand nodig had. I. was enige tijd daarvoor spoorloos verklaard en u had hem sindsdien niet meer gezien. I. had koorts en hoestte veel. U vond de zaak verdacht en raadde uw buurvrouw aan een arts te contacteren. Y. zei u echter dat I. niet over de nodige documenten beschikte om een arts in te schakelen. Zij vroeg u haar zoon te verzorgen terwijl zij de documenten in orde bracht. U stemde hier uiteindelijk mee in en ging gedurende drie dagen, twee keer per dag, langs de woning van Y. om I. injecties toe te dienen. Y. vroeg u aan niemand te vertellen over deze bezoeken. Op de derde dag zei Y. dat uw hulp niet meer nodig was.

Enkele dagen later, op 15/03/2012, voerden de autoriteiten een huiszoeking uit in de woning van Y.. I. was op dat ogenblik niet meer thuis. Een dag later, op 16/03/2012, werd er bij u een huiszoeking gedaan. U werd door de dienst RUBOP meegenomen en ondervraagd over I.. Hij werd ervan beschuldigd contacten te onderhouden met bendes. Aangezien u zijn woning had bezocht werd u er tevens van beschuldigd loyaal te zijn ten aanzien van deze bendes. Uiteindelijk werd u na enkele uren vrijgelaten en teruggebracht naar uw woning. Er werd gezegd dat men met u nog contact zou opnemen.

U ontving hierna een convocatie om u bij de politie aan te bieden op 30/03/2012, hetgeen u deed. De autoriteiten maakten u die dag duidelijk dat men alles over u wist: dat u gedurende zeven jaar bij een internationale organisatie had gewerkt (Care Canada) en dat uw broer ten tijde van Dudaev als tolk had gewerkt bij het ministerie van buitenlandse zaken en dat hij tegenwoordig in Amerika woont. Uw werk voor Care Canada werd spionage genoemd. Er werden vingerafdrukken van u genomen en vervolgens plaatsen ze u voor een keuze: ofwel moest u als informant voor hen beginnen werken ofwel zou er een strafzaak tegen u opgestart worden. Onder druk stemde u er mee in om als informant te werken en tekende hiertoe een contract. U werd vervolgens vrijgelaten.

Enige tijd later ontving u een nieuwe convocatie om u aan te bieden op 18/04/2012.

Vooraleer u zich die dag aanbod bezocht u de ngo "The mothers of Chechenya for peace" voor advies. Zij vertelden u dat zij de zaak zouden opvolgen tot aan de rechtbank. Toen u zich vervolgens diezelfde dag aanbod bij de autoriteiten vroegen ze u of u over informatie beschikte. U zei van niet. Hierop werd u gezegd dat u voor hen op "zakenreis" moest gaan. U zou daarbij worden vergezeld door een medewerker van de politie. Meer details zou u later vernemen. Uw intern paspoort werd alvast in beslag genomen voor de regeling van de reis. U kon hierna beschikken.

Na uw onderhoud bij de politie nam uw man contact op met een familielid die bij de politie werkt. Deze laatste verklaarde dat deze "zakenreis" uw dood zou betekenen en dat u direct moest vertrekken. Diezelfde nacht bracht hij u naar Kizlyar (Ingoesjetië) waar u kon verblijven bij familieleden van uw man. Uw man en kinderen vertrokken twee dagen later naar Dagestan. Hierna werd uw reis naar het buitenland geregeld.

Op 23/06/2012 werd u in een personenwagen vanuit Nazran naar een onbekende plaats in Oekraïne gebracht. Daar aangekomen stapte u over in een andere personenwagen die u naar Brussel bracht.

Op 26/06/2012 kwam u aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Tijdens uw verblijf in België vernam u dat de wijkagent nog meermaals langs uw woning was geweest om er convocaties af te leveren. Aangezien u er niet was werden de convocaties niet afgeleverd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van uw intern paspoort, uw verlopen reispaspoort, twee werkboekjes, drie diploma's, drie tewerkstellingsattesten, twee originele convocaties en een originele brief van "The mothers of Chechenya for peace" voor. U verklaarde dat uw schoonmoeder nog een convocatie ontvangen had maar dat deze niet gespaard is gebleven.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient te worden geoordeeld dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen. Zo blijkt vooraleerst dat uw kennis over I., de zoon van uw buurvrouw die aanleiding zou hebben gegeven tot uw problemen, te gering is. Meer concreet kende u deze persoon enkel bij zijn voornaam I.. Zijn patroniem en/of familienaam kon u niet geven (CGVS 22/11/2012 p. 9).

Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u aanvankelijk dat u enkel de familienaam van zijn moeder kende (A.). U gaf aan zich de familienaam van de vader niet meer te herinneren.

In tegenstelling hiermee beweerde u kort hierop dat zijn moeder T. heet. U werd op de verschillende familienamen gewezen en beweerde vervolgens dat de meisjesnaam van uw buurvrouw A. is en dat zij de familienaam T. aannam na haar huwelijk met de vader van I.. Dit betekent echter dat de familienaam van de vader, waarvan u eerder verklaarde zich deze niet meer te herinneren, T. is. U werd hierop gewezen en bevestigde dit. U verklaarde daarbij niet te weten welke familienaam I. droeg, die van zijn moeder of die van zijn vader (CGVS 22/11/2012 p. 9).

Gezien u vanwege deze persoon zou vervolgd zijn is het echter ongeloofwaardig dat u zijn patroniem en familienaam niet zou kennen.

Er wordt hierbij opgemerkt dat u over deze persoon ondervraagd werd (CGVS 22/11/2012 p.4-7) hetgeen veronderstelt dat zijn naam op zijn minst ter sprake kwam.

Daarenboven wordt vastgesteld dat u eerder tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat uw buurvrouw na haar huwelijk de familienaam D. aannam (CGVS 17/07/2012 p.13).

U werd ook op deze tegenstrijdigheid gewezen en suggereerde dat u eerder een foutieve naam had doorgegeven maar dat u later bij navraag bij familieleden had vernomen dat de correcte naam T. is (CGVS 22/11/2012 p.9).

Hiermee bevestigt u feitelijk zelf de tegenstrijdigheid van uw verklaringen.

Aansluitend hierop, en wat betreft de identiteit van I., kon u ook zijn leeftijd niet geven. U verklaarde slechts vaagweg dat hij rond de 30 jaar oud is (CGVS 22/11/2012 p.9).

Verder werd vastgesteld dat u niet kon zeggen sinds wanneer I. van huis verdwenen was.

U verklaarde dat I., vóór u hem medische verzorging verstreekte, spoorloos verdwenen was. Hoe lang kon u echter niet zeggen. U verklaarde enkel vaagweg dat hij misschien een jaar of langer vermist was (CGVS 22/11/2012 p.10).

Tijdens uw tweede gehoor beweerde u evenmin te weten of hij officieel door de autoriteiten gezocht werd (CGVS 22/11/2012 p.10).

Deze verklaring botst echter met uw eerdere verklaring dat hij in opsporing was geplaatst (CGVS 17/07/2012 p.13).

Verder kon u onvoldoende verduidelijken waarom I. door de autoriteiten geïnterviewd werd (en u vanwege hem problemen kreeg). Ook hier bleef u vaag en verklaarde u dat I. ervan beschuldigd werd contacten te onderhouden met bendes. Welke bendes dit waren en wat zijn aandeel hierin was kon u echter niet verduidelijken (CGVS 22/11/2012 p.10).

Kortom, uit dit alles blijkt dat uw verklaringen zich kenmerken door tegenstrijdigheden en een onaannemelijk gebrek aan informatie.

Het gebrek aan informatie is onaannemelijk aangezien dit de kern van uw relaas raakt en u over de mogelijkheid beschikte om informatie in te winnen (via familie, de kennis van uw man bij de politie en de ngo "The mothers of Chechenya for peace" die u uiteindelijk voor bijstand zou hebben gecontacteerd).

De documenten die u aanbracht om uw relaas te ondersteunen doen enkel verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Zo legde u twee convocaties voor gedateerd 30/04/2012 en 18/04/2012.

U beweerde dat u hen beiden persoonlijk had ontvangen toen u nog in Tsjetsjenië verbleef (CGVS 22/11/2012 p.13). Uit uw relaas blijkt echter dat u in die tijd slechts twee maal werd opgeroepen, zijnde op 30/03/2012 en 18/04/2012 (CGVS 22/11/2012 p.4-7,11).

Met andere woorden daar waar u de oproeping in maart plaatst, vermeldt de convocatie zelf dat u eind april werd opgeroepen, te weten na uw vlucht uit Tsjetsjenië op 18/04/2012.

U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat de convocatie van 30/04/2012 degene was die uw schoonmoeder nadien nog had ontvangen (CGVS 22/11/2012 p.14). Hoewel u eerder had aangegeven dat uw schoonmoeder nog een convocatie had ontvangen, had u hierover verteld dat deze niet gespaard is gebleven en u haar niet had gekregen (CGVS 22/11/2012 p.8).

U werd ook hier mee geconfronteerd en beweerde uiteindelijk dat u de twee convocaties, die u voor de asielinstanties aanbracht, niet bestudeerd heeft.

Hiermee is de tegenstrijdigheid niet van de baan. Bovendien wijst uw laatste verklaring op desinteresse die onverenigbaar is met een vrees voor vervolging.

Aangaande de brief van de ngo "The mothers of Chechenya for peace" werd een soortgelijke vaststelling gedaan.

De brief vermeldt met name dat zij werd opgesteld op basis van twee bezoeken die u aan de organisatie bracht, met name op 18/04/2012 en 26/04/2012.

U zelf beweerde echter dat u slechts één keer de organisatie had bezocht namelijk op 18/04/2012. Na deze datum zou u in Ingoesjetië verbleven hebben (CGVS 22/11/2012 p.3, 12-13).

U werd ook op deze tegenstrijdigheid gewezen en beweerde dat uw broer en man na u nog naar de ngo waren geweest om uw zaak te bepleiten (CGVS 22/11/2012 p.14).

Dit blijkt echter niet uit de inhoud van de brief.

Tot slot kon u geen enkele (volledige) naam geven van een jurist van deze ngo die zich met uw zaak zou hebben beziggehouden. U beweerde dat een zekere U. u geholpen had op 18/04/2012. Wie het attest had opgesteld wist u daarbij niet (CGVS 22/11/2012 p.13). Het attest vermeldt zelf dat het werd opgesteld door S.M..

Deze bovengenoemde vaststellingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

De twee convocaties en de brief van de ngo "The mothers of Chechenya for peace" werden hierboven al besproken.

De kopie van uw intern paspoort, uw verlopen reispaspoort, twee werkboekjes, drie diploma's en drie tewerkstellingsattesten leveren daarnaast geen informatie die zou wijzen op de problemen zoals die door u verklaard werden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1 Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 december 2012 een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 § 2, 57/6, 2de lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), en een schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsele" en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en verwijst naar UNHCR. Zij benadrukt dat zij (zie p. 6) *“zoals van een asielzoeker vereist wordt, oprechte inspanning (heeft) geleverd om haar aanvraag te staven”*.

Waar de commissaris-generaal verwijst naar de situatie in Tsjetsjenië en besluit dat een individuele beoordeling noodzakelijk is, benadrukt verzoekster (zie p. 7) *“dat de situatie in Tsjetsjenië nog lang niet is zoals ze zou moeten zijn”*, gelet op de mensenrechtenschendingen.

Ze wijst erop dat zij op illegale wijze vastgehouden en afgeperst werd door de Tsjetsjeense autoriteiten, (zie p. 7) *“een praktijk die volgens het CGVS nog steeds veelvuldig voorkomt”*. Zij stelt het dan ook *“onbegrijpelijk en tegenstrijdig”* te vinden dat de commissaris-generaal besluit dat de Tsjetsjeense herkomst op zich niet volstaat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Wat betreft haar geringe kennis over I., legt verzoekster uit dat haar buurvrouw gescheiden was van T., waardoor zij niet met zekerheid kon zeggen wat de achternaam van I. was, (zie p. 8) *“vermits er bij een echtscheiding in Rusland soms de naam van de vader en soms de naam van de moeder wordt overgenomen door de kinderen”*.

Verzoekster stelt dat zij aangaf de bende-activiteiten van I. (zie p. 8) *“iets te maken had met rebelleren tegen het bewind van de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov, doch zij kon hier geen verdere details over geven”*.

Vervolgens voert verzoekster aan dat zij, indien zij op de hoogte was geweest van de activiteiten van I., minstens (zie p. 8) *“een begin van informatie (zou) hebben doorgespeeld aan de politie”* toen zij op hardhandige wijze werd ondervraagd. Volgens haar bewijst het feit dat zij aan de politie geen informatie kon geven dat (zie p. 8) *“zij hier effectief niets over wist”*, zij stelt dat zij net is moeten vluchten omdat zij aan de politie geen informatie kon geven.

Dat de bijgebrachte convocatie een andere datum bevatte dan deze die zij opgaf, is volgens verzoekster (zie p. 9) *“geen onbegrijpelijke vergissing”*. Ze wijst er tevens op dat de laatste convocatie door haar schoonmoeder naar haar is opgestuurd.

Verzoekster verklaart dat zij op 18 april 2010 de NGO zelf bezocht en dat toen zij ondergedoken zat, haar echtgenoot en broer die organisatie nadien bezochten.

Verzoekster wijst opnieuw naar de adviezen van UNHCR en naar een rapport van “Human Rights Watch” van 14 november 2011, en stelt dat haar asielrelaas als aannemelijk beschouwd moet worden, aangezien haar relaas strookt met de informatie in het rapport, waardoor (zie p. 10) *“kan worden aangenomen dat verzoekster deze feiten niet uit haar duim heeft gezogen”*.

Waar de commissaris-generaal besluit dat de situatie in Tsjetsjenië niet actueel van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet, wijst verzoekster op de praktijken van de federale politie en de kadyrovtsi en benadrukt zij dat (zie p. 10) *“de burgers massaal (worden) afgeperst en afgedreigd door het regime om informatie los te weken over mogelijke rebellie”*.

Zij verwijst verzoekster naar een rapport van 23 januari 2012 van “Pax Christi” waaruit volgens haar blijkt (zie p. 10) *“dat die kadyrovtsy zelfs Tsjetsjeense asielzoekers in Polen niet met rust laten, omdat zij vrezen dat er informatie over de Tsjetsjeense mensenrechtenschendingen naar het buitenland zou lekken”*.

Zij is van mening dat dit ook een vorm van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet inhoudt.

Verzoekster wijst nog op een mogelijke *“taalbarrière”* tussen verzoekster en de Russische tolk bij het verhoor, gezien het verslag vermeldt dat zij onderdak zocht in Kizlyar in Ingoesjetië, terwijl dit in Dagestan ligt; zij wijt dit mogelijks aan (zie p. 11) *“het grote verschil tussen het Russisch dat in Tsjetsjenië wordt gesproken en het standaard Russisch uit Moskou”*. Volgens verzoekster is dit (zie p. 11) *“een argument om te kunnen besluiten dat ook mogelijke tegenstrijdige verklaringen van verzoekster het gevolg kunnen geweest zijn van een inaccurate vertaling”*.

Verzoekster besluit dat ze veel details heeft gegeven, dat haar verklaringen (zie p. 11) *“voldoende coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten”* waren en dat zij in de mate van het mogelijke bewijzen heeft voorgelegd.

Ze vindt de motivering van de bestreden beslissing (zie p. 11) *“zowel onredelijk als onregelmatig”*; volgens haar moest haar minstens het voordeel van de twijfel zijn toegekend. De bestreden beslissing mist volgens verzoekster *“voldoende feitelijke en juridische motivering”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift twee documenten van UNHCR, een artikel 14 november 2011 van Human Rights Watch”, een artikel van 23 januari 2012 van “Pax Christi” en een artikel “Safety of Chechen asylum seekers in Poland” van december 2011.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Verzoekster is onaannemelijk onwetend en incoherent over I., terwijl deze persoon nochtans de kern van haar asielrelaas uitmaakt én zij over de mogelijkheid beschikte om informatie in te winnen via familie, de kennis van haar man bij de politie en de ngo “The mothers of Chechenya for peace” die zij uiteindelijk voor bijstand heeft gecontacteerd.

Zo wist verzoekster de familienaam van I. niet (zie het gehoorverslag van 22 november 2012, p. 9), terwijl zij later beweerde dat de meisjesnaam van haar buurvrouw A. is en dat zij de familienaam T. aannam na haar huwelijk met de vader van I. (zie p. 9), wat betekent dat de familienaam van de vader, waarvan zij eerder verklaarde zich deze niet meer te herinneren, T. is. Volledigheidshalve wordt vastgesteld dat verzoekster eerder tijdens haar eerste verhoor verklaarde dat haar buurvrouw na haar huwelijk, de familienaam D. aannam (zie het gehoorverslag van 17 juli 2012, p. 13).

Waar verzoekster tijdens haar verhoor verklaarde niet te weten welke familienaam I. droeg, die van zijn moeder of die van zijn vader, en in haar verzoekschrift laat gelden dat haar buurvrouw gescheiden was van de heer T., waardoor ze niet met zekerheid kon zeggen wat de achternaam van I. was, “*vermits er bij een echtscheiding in Rusland soms de naam van de vader en soms de naam van de moeder wordt overgenomen door de kinderen*”, wijst de Raad erop dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster de patroniem en familienaam van I. niet zou kennen, gezien zij, naar haar verklaringen om reden van deze

persoon vervolgd werd en ze bovendien over deze persoon ondervraagd werd, waardoor mag worden aangenomen dat zijn naam op zijn minst ter sprake kwam.

Verzoekster blijkt tevens onwetend of incoherent over (i) de leeftijd van I. (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 9); (ii) sinds wanneer I. van huis verdwenen was (zie p. 10); (iii) of I. officieel gezocht werd (zie p. 10; zie het verhoorverslag van 17 juli 2012, p. 13); (iv) waarom I. door de autoriteiten geïnterviewd werd (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 10); (v) de activiteiten van I. en de bendes waarmee hij contact zou hebben (zie p. 10).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij aangaf de bende-activiteiten van I. "*iets te maken had met rebelleren tegen het bewind van de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov, doch zij kon hier geen verdere details over geven*", stelt de Raad vast dat verzoekster slechts haar vage kennis bevestigt.

De uitleg in het verzoekschrift dat, mocht verzoekster wel op de hoogte zijn geweest van de activiteiten van I., zij minstens "*een begin van informatie (zou) hebben doorgespeeld aan de politie*", en haar verklaring dat zij juist is moeten vluchten omdat zij aan de politie geen informatie kon geven, wordt niet aangenomen.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie trouwens van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Van verzoekster kan worden verwacht dat zij pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft, dan wel in haar land van herkomst óf na aankomst in België.

De onwetendheid over I., nochtans de oorzaak van haar problemen, en haar nalatige handelingen om zich beter te informeren wijzen op een gebrek aan interesse in hoofde van verzoekster en keren zich tegen de waarachtigheid van voorgehouden haar vrees voor vervolging.

De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ook ondermijnd door de neergelegde convocaties en door de brief van de NGO "Mothers of Chechenya for peace".

Zo stelt de Raad vast dat de twee convocaties gedateerd zijn op 30 april 2012 en 18 april 2012, terwijl verzoekster beweerde dat ze de oproepingen persoonlijk had ontvangen (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 13) en zij volgens haar verklaringen in die periode slechts twee maal werd opgeroepen, namelijk op 30 maart 2012 en op 18 april 2012 (zie het verhoorverslag, p. 4-7, 11).

Dat de neergelegde convocatie een andere datum bevatte, vindt verzoekster in haar verzoekschrift "*geen onbegrijpelijke vergissing*"; zij wijst erop dat de laatste convocatie door haar schoonmoeder naar haar is opgestuurd.

De Raad wijst op de eerdere verklaringen van verzoekster waar zij verklaarde dat haar schoonmoeder een convocatie ontving maar dat deze niet gespaard werd: "*Ik weet niet wat er mee gebeurde maar die kreeg ik niet*" (zie het verhoorverslag, p. 8).

Gelet op verzoeksters eigen verklaringen, kan dan ook niet worden aangenomen dat de convocatie van 30 april 2012 door haar schoonmoeder is opgestuurd, waardoor verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheid niet weerlegt.

De Raad stelt verder vast dat de brief van de NGO "Mothers of Chechenya for peace" vermeldt dat de brief werd opgesteld op basis van twee bezoeken die verzoekster aan de organisatie gebracht heeft op 18 april 2012 en 26 april 2012, terwijl verzoekster verklaarde dat zij die NGO slechts eenmaal bezocht, zijnde op 18 april 2012, en na deze datum in Ingoesjetië ondergedoken is (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 3, 12-13).

Verzoekster geeft als uitleg dienaangaande in haar verzoekschrift dat zij de NGO zelf bezocht op 18 april 2010 en nadien, toen zij ondergedoken was haar echtgenoot en broer die organisatie bezochten. De Raad stelt vast dat in de voormelde brief gesteld wordt dat verzoekster (vermeld mét geboortedatum en woonplaats) "*volgens de gegevens van het Registratieboek van Bezoekers, ingeboekt op 18.04 en 26.04.2012, zij zich wendde tot onze organisatie*" en dat niet blijkt dat haar echtgenoot en haar broer de organisatie bezochten nadat zij was ondergedoken.

Daarbij voegt zich nog de vaststelling dat verzoekster verklaarde dat zij de bijgebrachte convocaties niet bestudeerd had omdat zij haar problemen zo snel mogelijk wilde afronden (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 14) en dat zij, wat betreft de brief van de NGO, geen enkele (volledige) naam kon geven van een persoon werkzaam bij deze NGO, die zich met haar zaak zou hebben beziggehouden en evenmin wist wie het attest had opgesteld (zie het verhoorverslag, p. 13).

De Raad benadrukt dat van verzoekster nochtans in redelijkheid verwacht kon worden dat zijzelf weet heeft van de inhoud van de stukken die zij ter beoordeling voorlegt aan de diensten die over haar aanvraag moeten oordelen.

Waar verzoekster bij haar verzoekschrift twee documenten van UNHCR voegt, zijnde "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié" en "Note on Burden and Standards of Proof in Refugee Claims" is de Raad van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan bovenstaande overwegingen.

In dit verband wordt nog vermeld dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Wat betreft de stelling van verzoekster onder verwijzing naar het rapport van 14 november 2011 van "Human Rights Watch", dat haar asielrelaas als aannemelijk beschouwd moet worden aangezien het strookt met de informatie in dit rapport, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In haar verzoekschrift wijst verzoekster nog op een mogelijke "taalbarrière" tussen haar en de Russische tolk bij het verhoor gezien in de weergave van het feitenrelaas vermeld wordt dat verzoekster onderdak zocht in Kizlyar in Ingoesjetië, terwijl dit in Dagestan ligt. Ze wijst dit mogelijk aan "*het grote verschil tussen het Russisch dat in Tsjetsjenië wordt gesproken en het standaard Russisch uit Moskou*" en acht dit "*een argument om te kunnen besluiten dat ook mogelijke tegenstrijdige verklaringen van verzoekster het gevolg kunnen geweest zijn van een inaccuraat vertaling*".

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij op 18 april 2012 door haar man naar Ingoesjetië werd gestuurd (zie vragenlijst, vraag 5) en ook bij het opgeven van haar reisroute verklaarde dat zij van april 2012 tot 23 juni 2012 in Ingoesjetië verbleef (zie verklaring bij Dienst vreemdelingenzaken, nr. 35. Reisroute), wijst de Raad erop dat tot bewijs van het tegendeel, het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien wijst de Raad erop dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep, waarop zij telkens bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag van 17 juli 2012, p. 2; zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 2) en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden.

Verzoekster kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar zij heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan (zie het verhoorverslag van 22 november 2012, p. 15).

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat "*het grote verschil tussen het Russisch dat in Tsjetsjenië wordt gesproken en het standaard Russisch uit Moskou*" een argument is "*om te kunnen besluiten dat ook mogelijke tegenstrijdige verklaringen van verzoekster het gevolg kunnen geweest zijn van een inaccuraat vertaling*".

Verzoekster toont aldus niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" d.d. 16 juli 2012, door de commissaris-generaal -toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking in Tsjetsjenië ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de praktijken van de federale politie en de kadyrovtsi in tsjetsjenië, de stelling dat "*de burgers massaal (worden) afgeperst en afgedreigd door het regime om informatie los te weken over mogelijke rebellie*", het rapport van "Pax Christi" van 23 januari 2012 en het artikel "Safety of Chechen asylum seekers in Poland" van december 2011, tonen niet aan dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet correct is.

In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 16 juli 2012, dat recenter is en opgesteld na onderzoek verricht door Cedoca, een gespecialiseerd en onpartijdig onderzoeksdienst.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE